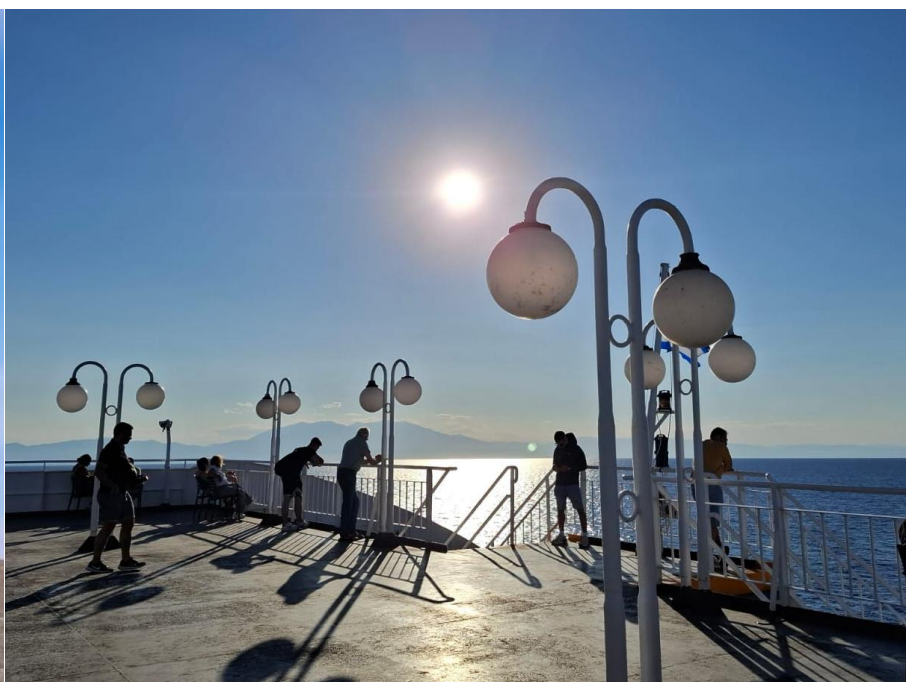

23.8. ΑΝΑΧΩΡΗΣΗ ΓΙΑ ΤΗ ΧΙΟ!!! Αυτή τη φορά όμως όλα είναι διαφορετικά, γιατί οι καπετάνιοι Γιώργος και Μπάρμπαρα έχουν να μεταφέρουν κάποια πράγματα για τη βάρκα τους, οπότε δεν θα πετάξουν, αλλά θα ταξιδέψουν με αυτοκίνητο, αφού η απόσταση μέχρι τη Θεσσαλονίκη είναι «μόνο» 1.300 χιλιόμετρα και μετά «μόνο» και άλλες 17 ώρες με το πλοίο... Το ταξίδι ξεκινά διασκεδαστικά με σημαντικές πληροφορίες από το ραδιοφωνικό σταθμό Radio Wien. Για την ακρίβεια, είναι μόνο μία πληροφορία, η οποία όμως επαναλαμβάνεται κάθε τέταρτο: Τι πρέπει να προσέξουμε αν θέλουμε να υπενοικιάσουμε το διαμέρισμά μας το επόμενο χρόνο, κατά τη διάρκεια του ESC στη Βιέννη. ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ!!! Από τα σύνορα με την Ουγγαρία μέχρι τη Βουδαπέστη, αμέτρητα έργα προκαλούν ένταση, δεν θα βαρεθούμε, τέλεια! Αν είχαμε πάει με αεροπλάνο, θα τα είχαμε χάσει όλα αυτά, δεν το θέλω καν να το σκέφτομαι! Στα σύνορα με τη Σερβία περιμένουμε 45 λεπτά, που είναι πολύ, πιστεύουμε, αλλά στην επιστροφή θα το ξεπεράσουμε. Τότε μας προκαλεί έκπληξη μια πινακίδα με την επιγραφή: ΜΙΛΟΣ, Ο ΜΕΓΑΛΟΣ. Σίγουρα πρόκειται για έναν μεγαλομανή γάτο, χαμογελάμε. Όπως βλέπετε, βαριόμαστε λιγάκι.

Μετά από 10 ώρες φτάνουμε στο Predejane, όπου θα διανυκτερεύσουμε. Το μοτέλ μας το σύστησε ο Walter και του είμαστε ευγνώμονες, γιατί είναι πραγματικά ευχάριστο. Απλό, αλλά καλό, και η περιοχή είναι ρομαντική. Το φαγητό, pljeskanica με λευκό ψωμί, και η μπύρα συμβάλλουν σημαντικά στην ικανοποίησή μας και, φυσικά, υπάρχει και πάλι κάτι για να χαμογελάσουμε, δηλαδή τα γιγαντιαία καροτσάκια σερβιρίσματος, με τα οποία μεταφέρουν ακόμη και ένα μόνο φλιτζάνι καφέ ή τον υπολογιστή τσέπης. Για να μην κουβαλάνε τίποτα!

24.8. Τρώμε για πρωινό ένα τεράστιο σάντουιτς με ζαμπόν και τυρί kajmak, το οποίο μουσκεύει το ψωμί και στάζει παντού. Σταματάμε στα μισά και φεύγουμε στις 8, γιατί στις 13 πρέπει να είμαστε στο λιμάνι της Θεσσαλονίκης. Είναι μόνο 300 χιλιόμετρα, αλλά 2 σύνορα...

Στα σύνορα με τα Σκόπια περιμένουμε 20 λεπτά και μετά περνάμε από ένα πανέμορφο, άγριο και ρομαντικό ορεινό τοπίο. Στις πινακίδες, η Θεσσαλονίκη έχει εξαφανιστεί, υπάρχει μόνο η Αθήνα. Παρ' όλα αυτά, τη βρίσκουμε... Στα σύνορα με την Ελλάδα περιμένουμε 30 λεπτά και στις 12:30 φτάνουμε στο λιμάνι. Σύμφωνα με την ελληνική ώρα είναι 13:30 και το πλοίο ΔΙΑΓΟΡΑΣ αναχωρεί στις 16:00, οπότε όλα είναι τέλεια.

Στο κατάστρωμα φυσάει ένας ζεστός άνεμος, αλλά οι επιβάτες με σακίδια προτιμούν να ξαπλώσουν μέσα, δηλαδή να παγώσουν στην κατάψυξη του κλιματιστικού. Παίρνουμε δύο καρέκλες και ψάχνουμε μια θέση στο κατάστρωμα. Μας αρέσει περισσότερο μια ομάδα νέων με έναν παχουλό παπά, γιατί εκεί παίζουν μουσική και χορεύουν, εκεί είναι το κατάλληλο μέρος για μας.

25.8. Στις 9 το πρωί φτάνουμε στη Χίο και είμαι συγκινημένη όπως πρέπει. Η είσοδος στο λιμάνι, η αίσθηση ότι επιτέλους είμαστε πραγματικά εκεί, όλα αυτά είναι συναρπαστικά!

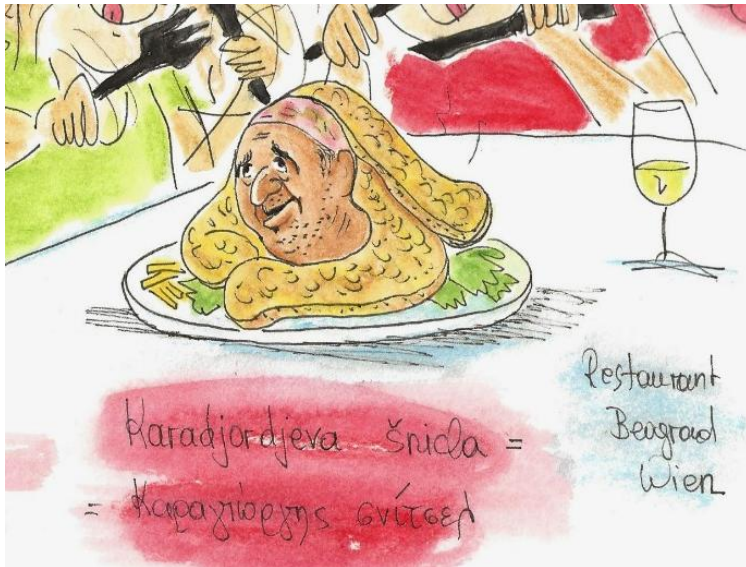

Πάμε στον Εμπορειό και χαιρετάμε την αγαπημένη οικογένεια του ξενοδοχείου Emporios Bay, και πολλούς άλλους φίλους. Νιώθουμε σαν να γυρίζουμε στο σπίτι μας.

Το βράδυ, ο κύριος Παντελής φέρνει τη βάρκα μας και την βάζει στο νερό, καθαρή και σε άριστη κατάσταση. Ο Ηλίας βοηθάει και τελειώνουν γρήγορα. Όταν τον ρωτάμε πόσο να πληρώσουμε, μας εύχεται «καλό καλοκαίρι» και φεύγει. Είμαστε εντυπωσιασμένοι από τόση εμπιστοσύνη και θα κάνουμε μια ακόμη προσπάθεια όταν θα την παραλάβει στο τέλος των διακοπών μας.

Τώρα ο Γιώργος αποφασίζει να οδηγήσει τη βάρκα από την μικρή στη μεγάλη προβλήτα και ξεκινάει την επιχείρηση ως εξής. Ανεβαίνει στη βάρκα, λύνει τα σχοινιά και βάζει μπροστά τη μηχανή. Η βάρκα απομακρύνεται λίγο από την προβλήτα και η μηχανή... δεν βάζει μπρος. Ο Γιώργος θέλει να μου πετάξει το σχοινί, αλλά είναι ήδη πολύ μακριά. Ο άνεμος και το ρεύμα κατακτούν τώρα τη βάρκα, και δεν έχει αποφασιστεί ακόμα αν θα πάει στη Σάμο ή στην Τουρκία. Ακόμα μερικές προσπάθειες, αλλά ο κινητήρας δεν θέλει. Μια κολυμβήτρια περνάει και προσφέρεται να βοηθήσει. Ναι, παρακαλώ, ευχαρίστως!!! Οι άντρες κολυμβητές δεν ανακατεύονται, δεν θέλουν να κουραστούν. Η κυρία τραβά τη βάρκα από το ρεύμα και ο Γιώργος μπορεί να κωπηλατήσει μέχρι την προβλήτα. Την ευχαριστώ από καρδιάς και θέλω να προσκαλέσω εκείνη και τον άντρα της τουλάχιστον για δείπνο, αλλά «δεν

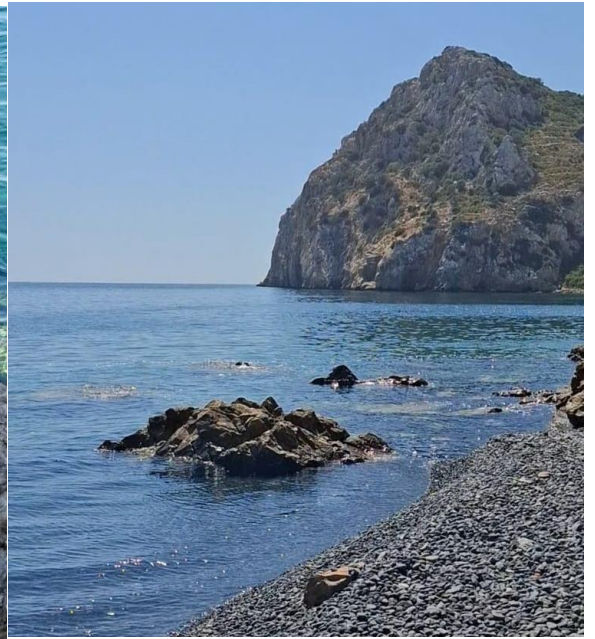
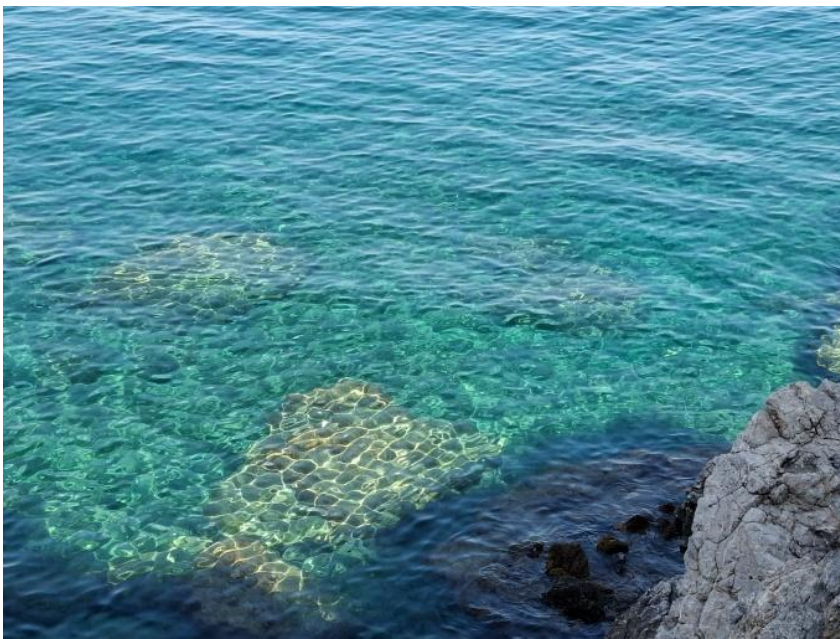
υπάρχει περίπτωση», προτιμούν εκείνοι να μας μαγειρέψουν κάποια βραδιά. Σπάνια συναντάς τόσο ζεστούς ανθρώπους. Τότε έρχεται πάλι ο Ηλίας και μπαίνει στη βάρκα για να δείξει του Γιώργου πώς να αγκυροβολεί σωστά. Κρατάω το σχοινί και για μια μόνο στιγμή έχω την διαβολική επιθυμία να το αφήσω και... αντίο. (Την επόμενη μέρα η Γιούλη μου λέει ότι θα της άρεσε πολύ αυτό και με μια δυνατή κλοτσιά στον αέρα μου δείχνει πώς ακριβώς θα βοηθούσε). Ο Ηλίας βγαίνει πάλι από τη βάρκα, φεύγει με το μηχανάκι του, ο Γιώργος κάνει για πλάκα μια ακόμα προσπάθεια και ο κινητήρας... ξεκινά! Είναι πλέον 20:15 και πεινάω πολύ, γι' αυτό δεν μου αρέσει καθόλου η ιδέα του Γιώργου να σηκώσει πάλι την άγκυρα, να λύσει τα σχοινιά και να πάει τη βάρκα στην άλλη προβλήτα. Απορρίπτω κατηγορηματικά την ιδέα και πάμε να φάμε στου Καραγιώργη. Του δίνω το σκίτσο του με το σνίτσελ, που δημιουργήθηκε για δύο λόγους: Πρώτον, τον Ιούνιο μου παραπονέθηκε ότι δεν τον έχω ζωγραφίσει ποτέ και, δεύτερον, λίγο αργότερα ανακάλυψα το σνίτσελ «karadjordjewa šnicla» στο εστιατόριο «Beograd» στη Βιέννη. Και επιτέλους, ο Γιώργος ζωγραφίστηκε! Τα λέμε με τον Μάκη και τον Γρηγόρη, ο Πυθαγόρας δεν έρχεται, γιατί έπινε όλη μέρα και τώρα κοιμάται για να ξεμεθύσει, δηλαδή όλα όπως πάντα, υπέροχα!

26.8. Πρωινό. Δε με πειράζουν πια επειδή κόβω το ψωμί με το «λάθος χέρι», αυτό το θέμα έχει περάσει, γιατί τώρα μας καλωσορίζουν με το ενθουσιώδες «Καλημέρα, ναυαγοί!». Λέω ότι χθες, όταν ο Γιώργος είχε προβλήματα με τη βάρκα του, μόνο μια γυναίκα τον βοήθησε, ενώ 3 άντρες το έσκασαν. Ο Ηλίας σχολιάζει: «Θα μπορούσα να βοηθήσω κι εγώ, αλλά δεν ήθελα να βρέξω τα πόδια μου». Χαιρετάμε τον «σιωπηλό» Ιταλό Πάολο και τα γεροντάκια απ' την Αμερική, δηλαδή τον «Young Guy» Κώστα και τη γυναίκα του Μάγδα. Μας συστήνουν και την κόρη τους την Τούλα (Φωτεινή).

Στη συνέχεια, ο Γιώργος μεταφέρει τη βάρκα από την μικρή στη μεγάλη προβλήτα, όπου δυστυχώς πρέπει να την αφήσουμε σήμερα, γιατί έχει πολύ αέρα για βαρκάδα. Πηγαίνουμε για μπάνιο στην παραλία Φώκι και αμέσως νιώθουμε ευτυχισμένοι! Κανείς άλλος εκτός από εμάς, μόνο μερικά μικρά ψάρια και κυματάκια που παφλάζουν, ο παράδεισος...

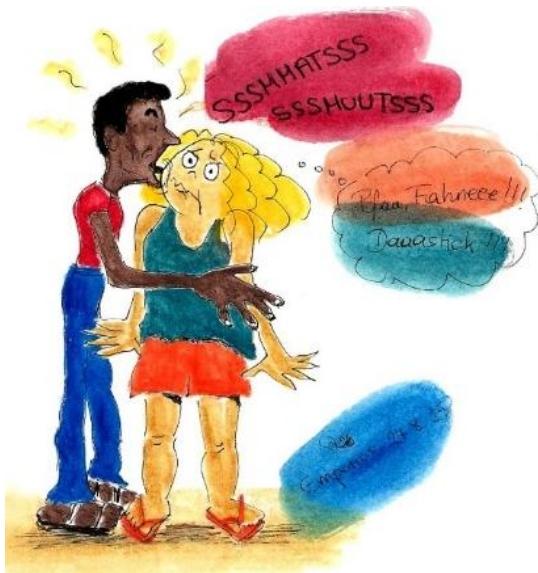

Το βράδυ πάμε στο Lavastones και συναντάμε εκεί την Πάτρα, τον Θοδωρή, τον Άντι και την Ίβα. Είναι εκεί και ο Γιάννης από τα Αρμόλια και μαθαίνουμε ότι οδηγεί πάντα απίστευτα αργά και προκαλεί τεράστια μπουτιλιαρίσματα. Οι ιδιοκτήτες της πιτσαρίας «Πανδαισία» παραγγέλνουν φαγητό και ο Γιάννης προσφέρεται να το παραδώσει στο γυρισμό. Με το πόσο αργά οδηγεί, μάλλον θα πεθάνουν της πείνας, υποθέτουν μερικοί από τους παρόντες κουτσομπόληδες. Ο Θοδωρής περιγράφει τον Γιάννη πώς φτάνει με το μηχανάκι του στον Εμπορειό. Με κράνος, μάτια ορθάνοιχτα και φρενάροντας με τα πόδια στην άσφαλτο, σέρνεται στην στροφή. Πιθανόν κάπως έτσι.

Ο Θοδωρής θεωρεί ότι μοιάζει εξωγήινος, είναι ο ουφόφίλος του, λέει και καμαρώνει που δημιούργησε αυτόν το νεολογισμό. Εμείς από τώρα τον αποκαλούμε «Τούρμπο Γιάννη».

27.8. Σήμερα έχει πολύ αέρα για βαρκάδα και για την παραλία Φώκι, έτσι πάμε στην παραλία Καρίντα. Εκεί δεν υπάρχει σήμα, και αυτό είναι τυχερό για μας, γιατί στο γυρισμό διαπιστώνουμε ότι ο Πυθαγόρας έχει καλέσει οκτώ φορές. Πάμε λοιπόν στον Καραγιώργη, όπου ο καλός μας περιμένει. Φυσικά, στις 3 το απόγευμα είναι ήδη τύφλα στο μεθύσι και βρωμάει αλκοόλ. Όταν τον χαιρετάω, μάλλον δεν φαίνομαι και πολύ ενθουσιασμένη, γιατί ο Γρηγόρης μου ψιθυρίζει: «Αν μπορούσα να κάνω γελοιογραφίες όπως εσύ, θα είχα ζωγραφίσει τη μούρη που έκανες όταν τον χαιρέτησες». Το κάνω εγώ για αυτόν, γιατί ξέρω πώς πρέπει να φαινόμουν.

Ο Πυθαγόρας με κριτικάρει γιατί πίνω καφέ αντί για μπύρα, τραγουδάει το «αραβικό τραγούδι», μας σφίγγει το χέρι κάθε φορά που λέμε κάτι που θεωρεί σωστό, φωνάζει «γεια μας!» σε κάθε γουλιά, καλά, όχι σε μένα, γιατί με τον καφέ αυτό είναι αδύνατο. Τελικά μας αφήνει ελεύθερους, γιατί έχει επίσκεψη από τη θεία του από την Αμερική και αυτή θέλει να την πάει βόλτα. Το πιστεύουμε... Το πιστεύουμε;

Τρώμε στου Μιχάλη, ο οποίος κάθεται και μας παραπονιέται για την ατελείωτη δυστυχία του, ότι είναι υπερβολικά απασχολημένος. Μετά πάμε στο Lavastones, όπου κάνουμε το λάθος να ρωτήσουμε τον Πάολο πώς είναι. Στη συνέχεια, κάνει μια δίωρη ομιλία, χωρίς να πάρει ανάσα και χωρίς να σκεφτεί ότι ίσως δεν ξέρουμε ιταλικά. Στον Γιώργο αυτό προκαλεί ένα αυθόρμητο φαινόμενο γλωσσικής ανάμνησης, γιατί ξαφνικά του απαντάει στα ελληνικά, όλοι μένουν κατάπληκτοι...

28.8. Σήμερα τρώμε με τον Άντι και την Ίβα στις Μαρίας. Τους λέω ότι η Σίλβια θέλει να φέρει ένα μαχαίρι για αριστερόχειρες για να πειράξει τη Γιούλη, γιατί πάντα με κριτικάρει για το «λάθος χέρι». Ο Άντι ψάχνει στο Google αν μήπως υπάρχει και χαρτί υγείας για αριστερόχειρες και αυτή είναι η πολύ σοβαρή απάντηση της τεχνητής νοημοσύνης:

Δεν υπάρχει ειδικό «χαρτί υγείας για αριστερόχειρες», αλλά οι αριστερόχειρες μπορούν να τοποθετήσουν μια θήκη χαρτιού υγείας στην αριστερή πλευρά, ώστε να μπορούν να φτάνουν πιο εύκολα το χαρτί. Αυτή η επιλογή είναι θέμα προσωπικής προτίμησης και συνήθειας, καθώς δεν υπάρχει κανένας σταθερός κανόνας.

Η Ίβα παρατήρησε έναν οδηγό λεωφορείου που έκανε μπάνιο στη θάλασσα κατά τη διάρκεια ενός διαλείμματος και μετά κρέμασε το βρεγμένο μαγιό και την πετσέτα του για να στεγνώσουν. 😊

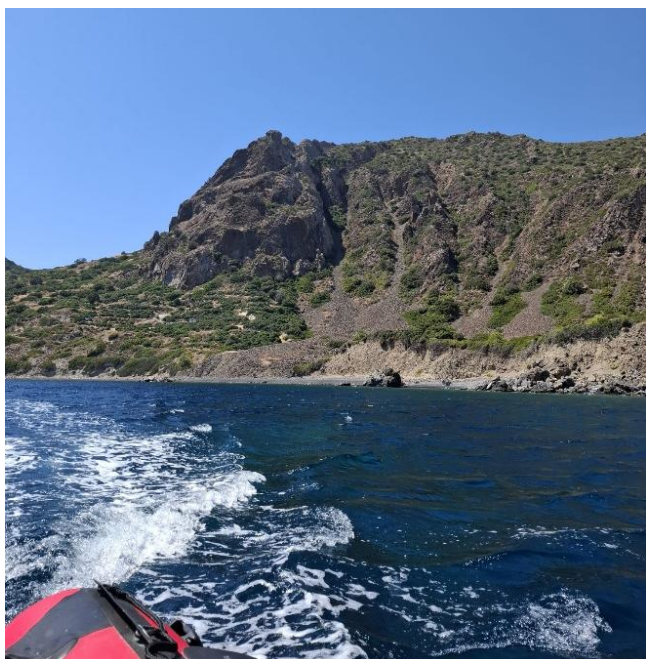
29.8. Σήμερα πάμε με τη βάρκα στην παραλία Φώκι, αλλά δυστυχώς η ακτή είναι πολύ απότομη για να την βγάλουμε, οπότε κάνουμε μια μικρή βόλτα και μετά την επιστρέφουμε στην προβλήτα.

Επισκεπτόμαστε τον Άντι και την Ίβα, γιατί θέλω να μάθω στον Άντι το «Καημός». Τα καταφέρνουμε και είμαστε ευχαριστημένοι.

Περνάμε το βράδυ με τον Διαμαντή, τον Μικές και τον Μαρσέλ στο Lavastones και φιλοσοφούμε «στο υψηλότερο επίπεδο». Ένας πελάτης μπαίνει και ρωτάει για τα φαγητά. Η Πάτρα αναφέρει όλα τα πιάτα, τις σπεσιαλιτέ της ημέρας, τα ψάρια, τα θαλασσινά, τα κρέατα, τις σαλάτες... Ο πελάτης: «Μόνο;» Και φεύγει. Αργότερα τον βλέπουμε

στου Καραγιώργη και αναρωτιόμαστε τι βρήκε εκεί που δεν υπάρχει σε όλες τις άλλες ταβέρνες. Ο Θοδωρής σκεπτικός: «Καρχαρίας; Κροκόδειλος; Ύαινα;» Ναι, ύαινα, σίγουρα!

30.8. Η πρώτη μας πραγματική βόλτα με βάρκα στα Βρουλίδια. Χωρίς λόγια! 😊

Στη συνέχεια, καθόμαστε στην βεράντα του ξενοδοχείου για να κουβεντιάσουμε λίγο με τα γεροντάκια της Αμερικής, με την Ιωάννα, τη γιαγιά Γαλάτεια και τη Γιούλη.

Η Ιωάννα έρχεται με τα 2χρονα δίδυμα της αδελφής της, Μαρία. Φέρνουν περήφανα ένα ψάρι 8 εκατοστών, το οποίο έπιασαν δίπλα στη βάρκα μας. Η βάρκα μας φέρνει τύχη!!! Στην πραγματικότητα, το έπιασε η Ιωάννα, αλλά δεν θα το πάρουμε τόσο στα σοβαρά. Η Γιούλη φέρνει έναν κουβά με νερό και τους εξηγεί ότι τώρα μπορούν να φτιάξουν ψαρόσουπα, το μόνο που λείπει είναι πατάτες και καρότα. Δυστυχώς, όμως, έρχεται ο γάτος Ρούλης και τρώει το ψάρι, οπότε θα φτιάξουν μόνο σούπα λαχανικών.

Μετά από λίγο ακούμε ένα άγριο σφύριγμα και μαθαίνουμε ότι απέναντι από το ξενοδοχείο μένει ο παπαγάλος της οικογένειας Καραγιώργη, ο οποίος ξέρει να σφυρίζει σαν τα παιδιά του δρόμου, να κελαηδάει σαν πουλί, να κάνει θόρυβο αεροπλάνου και να χτυπάει σαν τηλέφωνο.

Μετά πάμε στο Lavastones, όπου ο Άντι βρίζει σαν τρελός. Τι του συμβαίνει; Πρέπει να μας πει κάτι, λέει έξω φρενών, ότι δηλαδή στο σπίτι του Καραγιώργη χτυπάει συνεχώς το τηλέφωνο και κανείς δεν το σηκώνει. Απειλεί ότι θα πάει δίπλα για να παραπονεθεί στη Λιάνα.

Σχεδόν πεθαίνουμε από τα γέλια και του εξηγούμε ότι το «τηλέφωνο» είναι ένας παπαγάλος, κάτι που απορρίπτει με αγανάκτηση, δεν μπορεί και δεν θέλει να το πιστέψει! Τελικά όμως το πιστεύει και διασκεδάζει με την ιδέα που τον ξεγέλασε ένας παπαγάλος.

Σήμερα παίζουν ο Γιάννης και ο Νίκος, και έρχονται πολλοί μουσικόφιλοι, μεταξύ των οποίων και τα γεροντάκια της Αμερικής και ο κύριος «Manyfilters». Η ιστορία: Έχει δημοσιεύσει στο ιντερνέτ φωτογραφίες του, στις οποίες είναι όλο νεανική ομορφιά, αλλά στην πραγματικότητα είναι λίγο ασήμαντος... Δεν έχω φωτογραφία του, αλλά των φίλων μας, και όπως βλέπετε αυτοί είναι όμορφοι. 😊

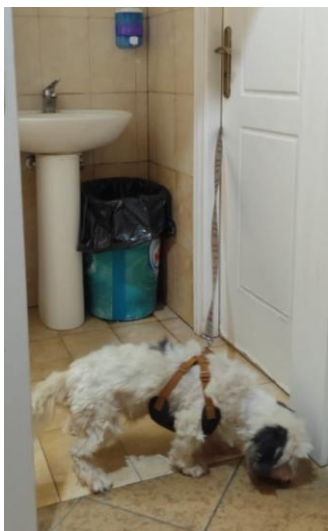

Διασκεδάζουμε απίστευτα, αλλά παρόλα αυτά είμαστε καλά παιδιά και πάμε για ύπνο στις 2:30.

31.8. Στο πρωινό, δείχνω στην οικογένεια το βίντεο με τον χορευτή Young Guy Κώστα και όλοι συμφωνούν: «Μας κοροϊδεύει με το πόδι του που πονάει και το μπαστούνι του». Εγώ από καιρό σκέφτομαι ότι το μπαστούνι του χρησιμεύει μάλλον για αυτοάμυνα. Οι δύο Τουρκάλες που χθες χόρευαν τόσο άγρια, σήμερα φαίνονται λίγο κουρασμένες.

Χαιρόμαστε που δεν έχει σχεδόν καθόλου αέρα, έτσι μπορούμε να κάνουμε μια βόλτα με τη βάρκα. Έτσι πιστεύουμε... Τα μικρά κύματα γίνονται όλο και πιο άγρια και σύντομα χτυπούν με όλη τους τη δύναμη στην παραλία, έτσι που δεν τολμώ να μπω στο νερό. Τα σκάφη μας στην προβλήτα ταλαντεύονται μπρος-πίσω. Τι είναι αυτό; Και γιατί δεν το ανακοίνωσε κανείς; Ούτε καν οι ψαράδες; Η εξήγηση είναι ότι τέτοια καιρικά φαινόμενα, δηλαδή μια ξαφνική επίθεση νοτιά, μπορούν να εμφανιστούν εντελώς απροσδόκητα, και ακόμη και οι ψαράδες ξαφνιάζονται. Ο αέρας είναι αισθητός μόνο στην ανοιχτή θάλασσα, αλλά τα κύματα έρχονται... Ευτυχώς, ο καιρός ηρεμεί ξανά, γιατί αλλιώς θα έπρεπε να βγάλουμε τη βάρκα μας από το νερό, για να μην πετάξει πάνω στην προβλήτα και καταστραφεί ο κινητήρας.

Το βράδυ συναντιόμαστε με τον Παναγιώτη του Γρηγόρη, ο οποίος μας δίνει για άλλη μια φορά μια γεύση από το ηθοποιικό του ταλέντο. Ο Πυθαγόρας έχει ανακοινώσει ότι θα έρθει απόψε, αλλά «εκπληκτικά» δεν έρχεται πάλι. Υποθέτουμε ότι η «θεία από την Αμερική» είναι μάλλον η μπύρα. Αν πίνει όλη μέρα, το βράδυ είναι πολύ κουρασμένος για να μας συναντήσει. Πρέπει να έχουμε κατανόηση...

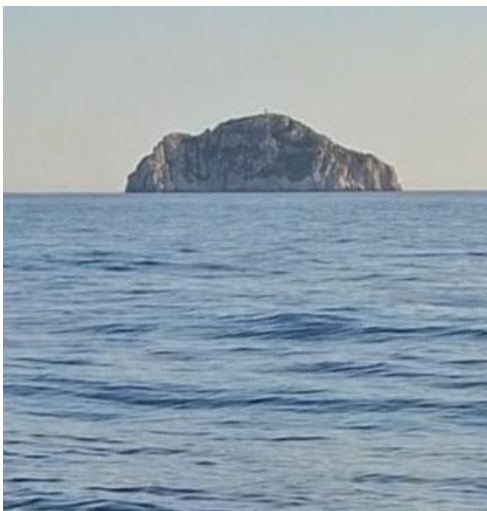
1.9. Σήμερα η θάλασσα είναι ήρεμη και κάνουμε μια βόλτα με τη βάρκα μας! Μετά περνάμε μια παραδεισένια μέρα στην παραλία Φώκι και το βράδυ περιμένουμε τον Πυθαγόρα στην ταβέρνα του Μιχάλη. Δεν έρχεται... Ναι, ναι, η θεία από την Αμερική... Ο Γκύντερ και η Ίνγκριντ μας κάνουν παρέα, αργότερα έρχονται ο γέρος Στέφανος και ο Νίκος, αλλά το αποκορύφωμα είναι η Γιώτα με τον σκύλο της, τον Μπαλζάκ. Τον παίρνει μαζί της στην τουαλέτα και, όπως μπορείτε να δείτε στη φωτογραφία, ο Μπαλζάκ πρέπει να περιμένει έξω. Εκτός αν τελειώσει το χαρτί υγείας, υποθέτουμε...

3.9. Σήμερα έχουμε μουσική βραδιά με το Γρουπάκι στο Lavastones και έρχονται πολλοί θαυμαστές, μεταξύ τους και μερικοί Τούρκοι, με τους οποίους τραγουδάω τον τουρκικό στίχο του «Από ξένο τόπο», και ο Άντι τους επαινεί που ξέρουν τόσο καλά ελληνικά. 😊 Προς έκπληξη και χαρά μας, έρχονται επίσης η Ιάσμη, ο Διαμαντής, ο Νίκος, ο Young Guy Κώστας με τη Μάγδα του, η Σεβαστή, ο Γιώργος, ο Δημήτρης, ο τούρμπο Γιάννης και οι Γερμανοί της Ικαρίας, Χέλμουτ και Ούλλι. Τραγουδάμε πολλές ώρες και όλοι είμαστε ευτυχημένοι.

4.9. Συναντάμε τη Μαρία από τα Αρμόλια και μας διηγείται ανέκδοτα από τα παλιά χρόνια. Ότι ο Τούρμπο Γιάννης κάποτε πήγε με μια συνοδηγό στο Πυργί και την έχασε στο δρόμο. Ότι όμως δεν το πρόσεξε και συνέχισε να μιλάει μαζί της μέχρι το Πυργί. Αργότερα, ο Θοδωρής μας αποκαλύπτει ότι και ο Μπάμπης είχε κάνει κάποτε μια τέτοια διαδρομή. Η ζωή του συνοδηγού φαίνεται να είναι επικίνδυνη σε αυτή την περιοχή...

5.9. Η θάλασσα είναι ήρεμη, οπότε ξεκινάμε με τη βάρκα μας προς το Βενέτικο. Θα θέλαμε πολύ να δούμε αυτό το νησάκι από κοντά, αλλά δυστυχώς δεν θα γίνει σήμερα, γιατί η θάλασσα είναι πολύ ταραγμένη και πηγαίνουμε μόνο μέχρι τα Βρουλίδια, που είναι επίσης πανέμορφα. Και το Βενέτικο φαίνεται τουλάχιστον στο βάθος.

Το βράδυ στο Lavastones μαθαίνω από τον Θοδωρή ότι πρέπει να λες «Δεν με κατάλαβες!» για να μπορείς να επαναλαμβάνεις το ίδιο αμέτρητες φορές. Αργότερα, ο Walter κατουράει στην αγαπημένη του γωνιά και έχουμε την τύχη να θαυμάσουμε αυτό το θέαμα.

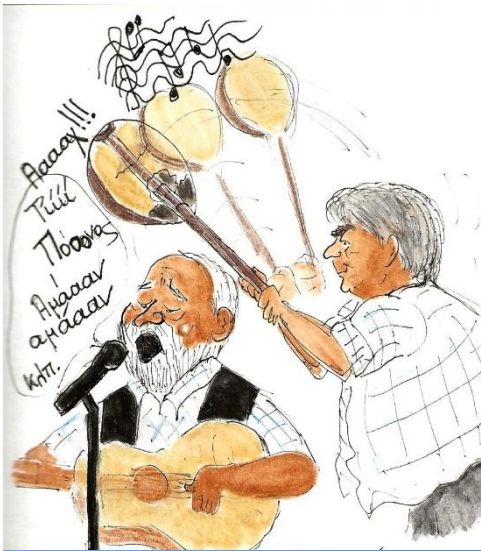

6.9. Όπως κάθε απόγευμα, καθόμαστε στην βεράντα με τα γεροντάκια της Αμερικής. Αυτή τη φορά είναι εκεί και η Γιούλη με ένα από τα εγγόνια της, και την ακούω να του λέει με γλυκιά φωνή ένα παραμύθι: «Μια φορά κι έναν καιρό, δύο ναυαγοί Αυστριακοί, έπλεαν απελπισμένοι στη θυελλώδη θάλασσα. Τότε ήρθε ο παππούς Ηλίας και έπεσε ηρωικά στα μανιώδη κύματα. Την τελευταία στιγμή, οι δύο Αυστριακοί σώθηκαν, οι οποίοι χωρίς τον παππού θα είχαν πνιγεί αβοήθητοι. Ο παππούς δεν έβρεξε τα πόδια του κατά τη διάρκεια αυτής της τολμηρής επιχείρησης διάσωσης, επειδή φορούσε σφιχτά κλειστά παπούτσια μπάνιου, ειδικά σχεδιασμένα για ήρωες». Την ρωτώ αν αυτό το παραμύθι δεν είναι πολύ συγκλονιστικό για ένα παιδί δύο ετών, αλλά εκείνη με διαβεβαιώνει ότι του αρέσουν οι ιστορίες τρόμου. Και ότι πρέπει να μάθει από τώρα ότι ο παππούς του είναι ήρωας.

Το βράδυ, ο Γιάννης και ο Νίκος παίζουν στο Lavastones, η Ανδριάννα τραγουδάει πανέμορφα, ο Διαμαντής χρειάζεται παρηγοριά όταν ακούει τα θλιβερά τραγούδια, και ο Θοδωρής και ο Βάλτερ αναλαμβάνουν αυτό το καθήκον.

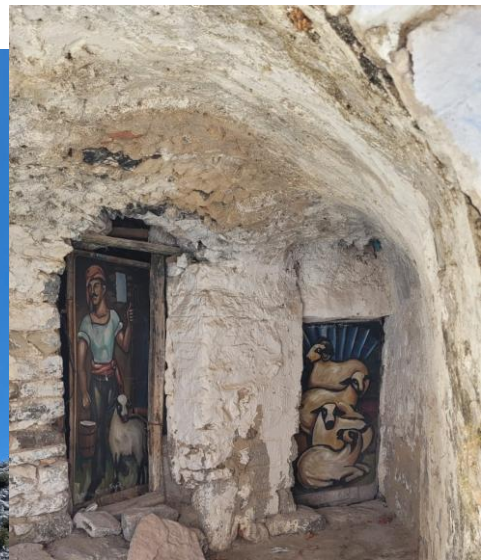

Ο Νίκος τραγουδάει με πάθος έναν ατελείωτο αμανέ με πολλή πίκρα και πόνο, και ο Γιάννης πιστεύει περίπου μετά τη 15η στροφή ότι τελείωσε, αλλά συνεχίζει. Κάποια στιγμή μας δείχνει πώς θα μπορούσε να τελειώσει τον αμανέ, αλλά επειδή ο Νίκος δεν προσέχει αυτόν τον μικρό υπαινιγμό, προσθέτει ακόμα μερικές στροφές.

Όταν, γύρω στις 1:30, προτείνω να πάμε για ύπνο, ο Γιώργος γίνεται αντικείμενο συμπόνιας λόγω της δεσποτικής γυναίκας του. Από ποιον; Μα, από ποιον άλλον; Από τον μάγκα Θοδωρή, φυσικά.

7.9. Σήμερα έχει πολύ αέρα, γι' αυτό κάνουμε μια εκδρομή στο μεσαιωνικό χωριό Πυτιό, που βρίσκεται σε μια ρομαντική και απομονωμένη τοποθεσία, μέσα σε άγριο ορεινό τοπίο.

Αν κάποιος έχει αμφιβολίες, δεν ανέβηκα αυτή τη «σκάλα».

Το απόγευμα γίνεται το πάρτι γενεθλίων του εγγονιού της Γιούλης και του Ηλία, του Φώτη, που είναι τώρα 4 χρονών. Μια τεράστια φασαρία με πλήθος παιδιών, παιχνίδια, φαγητό, ποτά. Είμαστε χαρούμενοι που μπορούμε να συμμετέχουμε, σαν να ανήκουμε στην οικογένεια.

Ο εορταζόμενος Φώτης και η μαμά του Γαλάτεια

Η Σίλβια φτάνει και πάμε όλοι να φάμε στου Μιχάλη. Η γυναίκα του, η Μαρία, και εγώ σκεφτόμαστε να γράψουμε ένα αστυνομικό μυθιστόρημα, στο οποίο θα εμφανίζονται όλοι οι περίεργοι χαρακτήρες του Εμπορείου. Για παράδειγμα, ένας που ξέρει πάντα τα πάντα και τα εξηγεί, κατά προτίμηση σε πολλές γλώσσες, θα παίξει τον ηλίθιο χωροφύλακα, ο Πυθαγόρας τον μονόφθαλμο αυτόπτη μάρτυρα, ο Ηλίας τον ήρωα, ο Παναγιώτης τον προϊστάμενο της σήμανσης, επειδή έχει εξειδικευμένες γνώσεις για τους σπόρους καρπουζιού. Ένας πονηρός παπαγάλος τους παραπλανάει όλους και ο Μιχάλης βοηθάει τις ντετέκτιβ Γιούλη και Ιωάννα με το να κάθεται και να γκρινιάζει. Ο αστυνομικός σκύλος Νιόνιο εξετάζει τις λιχουδιές για σκύλους και οι βοηθοί σκύλοι χωροφύλακες Ψάρωνας και Λιλάδα συλλέγουν αποδεικτικά στοιχεία. Τώρα μάλλον θέλετε να μάθετε ποιο είναι το έγκλημα. Έχει κλαπεί ένα καρπούζι! Ο κύριος ύποπτος είναι ένας όμορφος κύκνος, ο οποίος έχει ένα beach bar και τελευταία προσφέρει κοκτέιλ με καρπούζι. Αυτό είναι ένα ισχυρό στοιχείο, επειδή ο μανάβης Στρατής βεβαιώνει με αξιοπιστία ότι δεν του έχει πουλήσει καρπούζι τελευταία. Αυτή η συγκλονιστική αστυνομική ιστορία θα εκδοθεί μόλις την γράψουμε, σε αυτό συμφωνούμε.

Σήμερα είναι πανσέληνος, γι' αυτό οι συγγραφείς αστυνομικών μυθιστορημάτων γινόμαστε και πάλι ρομαντικές.